RETTENS DOM (Første Udvidede Afdeling)
11. juli 1996 *

I sag T-161/94,

Sinochem Heilongjiang, Harbin (Kina), ved Barrister Izzet M. Sinan, Bar of England and Wales, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Arendt og Medernach, 8-10, rue Mathias Hardt,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved de juridiske konsulenter Erik H. Stein og Ramon Torrent, som befuldmægtigede, bistået af advokat Hans-Jürgen Rabe, Hamburg og Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos generaldirektør Bruno Eynard, Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer,

sagsøgt,

støttet af

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Eric L. White, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af Claus-Michael Happe, der er udstationeret som national ekspert ved Kommissionen, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

intervenient,

* Processprog: engelsk.

angående en påstand om annullation af Rådets forordning (EØF) nr. 3434/91 af 25. november 1991 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af oxalsyre med oprindelse i Indien og Den Kinesiske Folkerepublik (EFT L 326, s. 6),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Første Udvidede Afdeling)

sammensat af præsidenten, A. Saggio, og dommerne C. W. Bellamy, A. Kalogeropoulos, V. Tiili og R. M. Moura Ramos,

justitssekretær: fuldmægtig J. Palacio González,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 23. januar 1996

afsagt følgende

Dom

Sagens baggrund

1 I 1982 indførte Rådet en endelig antidumpingtold på importen til Fællesskabet af oxalsyre med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik og traf bestemmelse om endelig opkrævning af de beløb, der var stillet som sikkerhed i form af midlertidig

told på oxalsyre med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik og Tjekkoslovakiet (forordning (EØF) nr. 1283/82 af 17.5.1982, EFT L 148, s. 37).

2 Den fornyede undersøgelse af disse antidumpingforanstaltninger blev indledt i 1987 og afsluttet den 12. december 1988 ved Kommissionens afgørelse 88/623/EØF om godtagelse af tilsagn i forbindelse med den fornyede undersøgelse vedrørende importen af oxalsyre med oprindelse i Kina og Tjekkoslovakiet (EFT L 343, s. 34). Tilsagnet vedrørende importen af oxalsyre med oprindelse i Kina blev afgivet af selskabet Sinochem Beijing. Fællesskabsinstitutionerne opfattede tilsagnet således, at det omfattede al eksport af oxalsyre med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik.

3 I 1990 modtog Kommissionen en klage fra selskabet Destilados Agricolos Vimbodi SA (herefter »DAVSA«) med krav om, at der blev iværksat en fornyet undersøgelse af antidumpingforanstaltningerne vedrørende importen af oxalsyre med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik og Tjekkoslovakiet og indledt en procedure vedrørende importen af oxalsyre med oprindelse i Indien.

4 Efter denne klage fremsendte Kommissionen et spørgeskema til de kinesiske, tjekkoslovakiske og indiske eksportører, som den havde kendskab til. Med spørgeskemaet fulgte bl. a. en skrivelse, hvori det blev meddelt eksportørerne, at Kommissionen, såfremt de ikke gav de forlangte oplysninger, kunne træffe afgørelse på grundlag af de »tilgængelige oplysninger«, jf. artikel 7, stk. 7, litra b), i Rådets forordning (EØF) nr. 2423/88 af 11. juli 1988 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 209, s. 1, herefter »grundforordningen«).

5 De eneste to kinesiske eksportører, som Kommissionen var bekendt med, var China National Medicine and Health Products Import/Export Corporation og

Sinochem Beijing. Førstnævnte selskab tilbagesendte ikke spørgeskemaet. Hvad angår Sinochem Beijing meddelte selskabet Kommissionen, at det ikke havde tilsidesat sit tilsagn fra 1988, og at en lang række eksportører efter en ændring af den kinesiske udenrigshandelsordning fra begyndelsen af 1988 ikke længere havde henhørt under selskabet og kunne eksportere oxalsyre til Fællesskabet til priser, som kunne være lavere end den i tilsagnet fastlagte.

6 Sinochem Beijing afslog en anmodning fra Kommissionen om at fremsende spørgeskemaet til de øvrige eksportører og foreslog Kommissionen, at denne rettede henvendelse til det kinesiske handelskammer for importører og eksportører af metaller, mineraler og kemiske produkter. Kommissionen indhentede fra handelskammeret en fortegnelse over eksportører og producenter af oxalsyre, som den tilsendte et spørgeskema og en skrivelse svarende til, hvad der var blevet fremsendt til Sinochem Beijing.

7 Sagsøgeren var den eneste kinesiske eksportør, der, ved skrivelse af 24. december 1990, reagerede. Kommissionen fremsendte herefter den 27. februar 1991 et telex med følgende indhold: »Da Deres svar i anledning af spørgeskemaet ... er meget ufuldstændigt og utilstrækkeligt, især hvad angår det afgørende spørgsmål vedrørende Deres afsætning i form af salg til Fællesskabet i de første otte måneder af 1990 og Deres salgsvilkår, meddeler Kommissionen Dem herved, at den agter at basere sine resultater på de tilgængelige oplysninger, jf. artikel 7, stk. 7, litra b), i [grundforordningen].« Sagsøgeren reagerede ikke på dette telex.

8 Ved forordning (EØF) nr. 1472/91 af 29. maj 1991 indførte Kommissionen en midlertidig antidumpingtold på importen af oxalsyre med oprindelse i Indien og Kina (EFT L 138, s. 62, herefter »forordning nr. 1472/91«). I 13. betragtningerne til denne forordning anførte Kommissionen under henvisning til grundforordningens artikel 2, stk. 5, at den havde måttet tage hensyn til, at Den Kinesiske Folkerepublik ikke var et land med markedsøkonomi. I 22. betragtning til forordning nr. 1472/91 anførtes det, at »da Kommissionen ikke opnåede tilfredsstillende svar på sit spørgeskema, anvendte den for Kinas vedkommende de tilgængelige

oplysninger som grundlag for sin foreløbige afgørelse, nemlig oplysningerne i klagen; de anvendte priser stemte overens med, hvad den eneste importør, som havde samarbejdet, havde opgivet«, og at »Kommissionen [på dette grundlag havde fastslået] en gennemsnitlig underbydning på 25,05% i løbet af de første otte måneder af 1990«. I 43. betragtning hed det endvidere, at »Kommissionen har for Kinas vedkommende taget hensyn til, at dette land til trods for et tilsagn har fortsat sin dumpingpraksis, der har bidraget til at påføre den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet væsentlig skade«. På det nævnte grundlag blev der ved artikel 1 i forordning nr. 1472/91 fastsat bestemmelse om en midlertidig antidumpingtold på 20,3% ved import af oxalsyre med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik. I henhold til artikel 3 kunne »parterne inden for en måned fra tidspunktet for denne forordnings ikrafttræden tilkendegive deres mening skriftligt og anmode om at blive hørt mundtligt af Kommissionen, jf. dog artikel 7, stk. 4, litra b), i [grundforordningen]«. Efter artikel 4 trådte forordning nr. 1472/91 i kraft den 2. juni 1991.

9 Ved telex af 8. juli 1991 til Kommissionen anmodede sagsøgeren om, at der, senest i september, blev afholdt en høring. Sagsøgeren anmodede endvidere om at kunne fremsætte skriftlige bemærkninger før denne høring og om aktindsigt, for så vidt der ikke var tale om fortrolige oplysninger, med henblik på at blive gjort bekendt med de oplysninger, på grundlag af hvilke Kommissionen havde fastlagt margenen i forbindelse med den midlertidige antidumpingtold.

10 Med Kommissionens indforståelse fremsatte sagsøgeren skriftlige bemærkninger den 2. september 1991, og den 4. september 1991 fandt en høring sted. Kommissionen afslog derimod at give sagsøgeren adgang til de oplysninger, selskabet havde forlangt, under henvisning til, at anmodningen herom ikke var blevet modtaget inden udløbet af fristen i henhold til grundforordningens artikel 7, stk. 4, litra c). Kommissionen meddelte endvidere, at den ikke formelt var forpligtet til at tage hensyn til de skriftlige bemærkninger, idet disse ikke var blevet modtaget inden udløbet af den i artikel 3 i forordning nr. 1472/91 fastsatte frist. På forslag af sagsøgerens advokat indvilgede Kommissionen dog i at betragte de skriftlige bemærkninger som et »relevant aktstykke«.

11 Under høringen og i forbindelse med den brevveksling, der fandt sted fra midten af september til slutningen af november 1991, fastholdt sagsøgeren og Kommissionen deres respektive opfattelser. Sagsøgeren fastholdt, at selskabet havde meddelt samtlige de oplysninger, der med rimelighed kunne forventes i forbindelse med spørgeskemaet, herunder oplysninger om samtlige fakturaer, der gav et billede af selskabets eksport til Fællesskabet i den af undersøgelsen omfattede periode (1.4.1989-31.8.1990). Kommissionen fastholdt derimod, at sagsøgerens oplysninger i spørgeskemaet var ufuldstændige, og at sagsøgeren således havde undladt at opfylde sin forpligtelse til at samarbejde.

12 Ved forordning (EØF) nr. 2833/91 af 23. september 1991 traf Rådet bestemmelse om en forlængelse i højst to måneder af gyldighedsperioden for den midlertidige antidumpingtold på importen af oxalsyre med oprindelse i Indien og Den Kinesiske Folkerepublik (EFT L 272, s. 2).

13 Den 5. november 1991 stillede Kommissionen forslag til Rådet om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af oxalsyre med oprindelse i Indien og Den Kinesiske Folkerepublik (dok. KOM(91) 437 endelig udg.).

14 Den 25. november 1991 indførte Rådet ved den anfægtede forordning en endelig antidumpingtold på importen af oxalsyre med oprindelse i Indien og Den Kinesiske Folkerepublik, idet Rådet herved fuldt ud for så vidt angår importen af oxalsyre med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik tiltrådte, hvad Kommissionen havde lagt til grund i forordning nr. 1472/91.

Retsforhandlinger

15 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 27. februar 1992 anlagde sagsøgeren herefter sag. Denne blev registreret under nr. C-61/92.

16 Ved kendelse af 30. september 1992 tog Domstolens præsident en begæring fra Kommissionen om at måtte intervenere i sagen til støtte for sagsøgtes påstande til følge.

17 Ved skrivelse af 20. januar 1994 fremsendte sagsøgeren en sagkyndig udtalelse fra et kinesisk universitet vedrørende selskabets retlige status. Sagsøgeren fremsatte begæring til Domstolen om, at udtalelsen blev fremlagt i sagen.

18 I henhold til Rådets afgørelse 94/149/EKSF, EF af 7. marts 1994 om ændring af afgørelse 93/350/Euratom, EKSF, EØF om ændring af afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 66, s. 29) har Retten med virkning fra den 15. marts 1994 kompetence til at påkende sager, som indbringes af fysiske eller juridiske personer i medfør af EF-traktatens artikel 173, 175 og 178, og som vedrører beskyttelsesforanstaltninger, der træffes mod dumping og subsidieordninger. På dette grundlag henviste Domstolen ved kendelse af 18. april 1994 sag C-61/92 til Retten. Sagen er blevet registreret på Rettens Justitskontor under nr. T-161/94.

19 Retten har givet tilladelse til, at den af sagsøgeren vedrørende selskabets retlige status fremsendte sagkyndige udtalelse fremlægges i sagen.

20 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse. Parterne er dog i form af foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse blevet opfordret til inden den mundtlige forhandling skriftligt at besvare en række spørgsmål.

21 I det offentlige retsmøde den 23. januar 1996 har parterne afgivet mundtlige indlæg og besvaret Rettens mundtlige spørgsmål. Ved retsmødets afslutning har Retten anmodet sagsøgeren om til Justitskontoret at fremsende en genpart af selskabets

registreringsbevis på tidspunktet for sagens anlæg. Efter at have modtaget denne genpart samt bemærkninger fra sagsøgte og intervenienten herom har Retten erklæret retsforhandlingerne for afsluttet.

Parternes påstande

22 I stævningen har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:

— Rådets forordning nr. 3434/91 af 25. november 1991 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af oxalsyre med oprindelse i Indien og Den Kinesiske Folkerepublik (EFT L 326, s. 6, herefter »forordning nr. 3434/91«) annulleres.

— Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

23 Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:

— Afvisning.

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

24 I replikken har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:

— Sagen antages til realitetsbehandling.

— Forordning nr. 3434/91 annulleres i det hele eller i det omfang, den berører sagsøgeren.

— Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

25 Intervenienten har nedlagt følgende påstand:

— Sagen afvises, subsidiært frifindes sagsøgte.

Formaliteten

26 Sagsøgte og intervenienten har i det væsentlige fremsat to anbringender til støtte for, at sagen bør afvises. Det første anbringende angår sagsøgerens status som juridisk person. Ved det andet anbringende gøres det gældende, at sagsøgeren ikke er umiddelbart berørt.

Det første anbringende til støtte for sagens afvisning

Parternes argumenter

27 Rådet og Kommissionen har gjort gældende, at sagen må afvises, i første række fordi sagsøgeren ikke kan antages at være en juridisk person, som forudsat i EØF-traktatens artikel 173, stk. 2. At sagsøgeren ikke er en juridisk person, fremgår af, at selskabet blot er en lokal filial af Sinochem. Sagsøgeren er dermed en del af Sinochem Beijing og således ikke en selvstændig retlig enhed.

28 Rådet og Kommissionen gør endvidere gældende, at sagsøgeren på tidspunktet for sagens anlæg ikke fremlagde et registreringsbevis, der godtgjorde, at selskabet efter kinesisk ret er en juridisk person. Hvad herefter angår det registreringsbevis, som sagsøgeren har fremsendt til Retten på dennes anmodning, må det formodes, at selskabet var i besiddelse af dette på tidspunktet for sagens anlæg, idet dette registreringsbevis i øvrigt ikke kan antages at dokumentere, at sagsøgeren er en juridisk person. Registreringsbeviset stammer herved fra et tidspunkt før udstedelsen af den nye kinesiske lov om registrering af virksomheder som juridiske personer.

29 Sagsøgeren har bestridt rigtigheden af det af Rådet og Kommissionen anførte, hvorefter selskabet ikke har en sådan uafhængighed, at det kan træffe beslutninger om kommercielle spørgsmål. Sagsøgeren anfører, at der i Den Kinesiske Folkerepublik er indtruffet grundlæggende økonomiske ændringer, hvorved der er sket en ophævelse af den kontrol, som staten udøvede over for kommercielle virksomheder. Hvad nærmere angår Sinochem-gruppen er denne blevet omstruktureret, således at der nu findes en række uafhængige selskaber i de forskellige provinser, idet sagsøgeren selv er et sådant selskab, der på uafhængig måde eksporterer de produkter, der fremstilles af fabrikkerne i provinsen Heilongjiang, til egne kunder, til priser, som selskabet selv fastsætter, og i konkurrence med andre selskaber. Det fremgår da også af den administrative procedure, der ligger til grund for sagen, at Kommissionen anså sagsøgeren for en individuel erhvervsdrivende.

30 At sagsøgeren er en uafhængig retlig enhed, fremgår endvidere klart af selskabets vedtægter og af det registreringsbevis, som er blevet fremlagt for Retten på dennes anmodning, og som er dateret den 15. april 1988, dvs. lang tid før sagens anlæg.

Rettens bemærkninger

31 Det bemærkes, at afgørelsen om, hvorvidt et annullationssøgsmål indbragt af en retlig enhed under henvisning til EØF-traktatens artikel 173 kan antages til realitetsbehandling, i første række beror på, om den retlige enhed har status som juridisk person. Det fremgår af Domstolens praksis, at en sagsøger i henhold til den fællesskabsretlige domstolsordning har status som juridisk person, såfremt status som sådan efter det retssystem, der finder anvendelse for så vidt angår spørgsmålet om den pågældende retlige enheds stiftelse, er opnået senest på tidspunktet for udløbet af søgsmålsfristen (Domstolens dom af 27.11.1984, sag 50/84, Bensider m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 3991, præmis 7 og 8), eller såfremt fællesskabsinstitutionerne har anset den retlige enhed for en uafhængig retlig enhed (Domstolens domme af 8.10.1974, sag 175/73, Union syndicale, Massa og Kortner mod Rådet, Sml. s. 917, præmis 11, 12 og 13, og sag 18/74, Syndicat général du personnel mod Kommissionen, Sml. s. 933, præmis 7, 8 og 9).

32 Det bemærkes herefter, at artikel 38, stk. 5, litra a), i Domstolens procesreglement og artikel 44, stk. 5, litra a), i Rettens procesreglement indeholder bestemmelse om, at er sagsøgeren en privatretlig juridisk person, skal stævningen være ledsaget af dennes vedtægter, en nyere udskrift af handelsregisteret, en nyere udskrift af selskabs- eller foreningsregisteret eller andet bevis for, at sagsøgeren består som juridisk person.

33 Sagsøgeren har på Rettens anmodning fremlagt et registreringsbevis af 15. april 1988, hvorefter sagsøgeren af myndighederne i provinsen Heilongjiang er registreret som virksomhed med en egenkapital og et selvstændigt regnskab. Retten finder,

at dette dokument har karakter af en udskrift, der beviser, at sagsøgeren består som juridisk person, som forudsat i de ovennævnte bestemmelser.

34 Selv om det i overensstemmelse med det af sagsøgte og intervenienten anførte antages, at kun virksomheder, som er registreret i henhold til den nye kinesiske lov, der blev udstedt den 3. juni 1988, og som trådte i kraft den 1. juli 1988, har status som juridiske personer, må sagsøgeren alligevel anses for at have status som juridisk person i henhold til EØF-traktatens artikel 173, idet fællesskabsinstitutionerne anså sagsøgeren for en uafhængig retlig enhed under den administrative procedure. Kommissionen gennemførte således en omfattende korrespondance med sagsøgeren og accepterede sagsøgeren som part under høringen. Under disse omstændigheder kan sagsøgte og intervenienten ikke med føje gøre gældende, at sagsøgeren ikke under den retssag, der har fulgt den administrative procedure, kan anses for at have status som selvstændig juridisk person.

35 Det må herefter fastslås, at sagsøgeren på tidspunktet for sagens anlæg var en juridisk person, som forudsat i EØF-traktatens artikel 173.

Det andet anbringende til støtte for sagens afvisning

Parternes argumenter

36 Rådet og Kommissionen har gjort gældende, at sagsøgeren ikke er individuelt berørt af den anfægtede forordning, jf. EØF-traktatens artikel 173, stk. 2.

37 Til støtte herfor anfører sagsøgte og intervenienten, at forholdet i lande, der ikke har en markedsøkonomi, er det, at eksportørerne henhører under staten for så vidt angår kommercielle beslutninger, således at antidumpingprocedurer og antidumpingforordninger i sådanne tilfælde er rettet mod den pågældende stat og ikke mod de forskellige eksportører. Indførelsen og beregningen af en antidumpingtold over for produkter med oprindelse i lande, der ikke har en markedsøkonomi, er herved ikke baseret på de særlige forhold hos de enkelte eksportører, men udelukkende på de særlige forhold i de pågældende lande. Såfremt man fastlægger antidumpingtolden for hver enkelt eksportørs vedkommende, vil den pågældende stat straks begynde udelukkende at eksportere gennem den eksportør, der betaler den laveste antidumpingtold. For så vidt der ikke gælder en ordning rettet mod de enkelte eksportører, er det alene staten eller de statslige organer eller virksomheder, der er ansvarlige for eksporten af det pågældende produkt, som kan anses for individuelt berørt af indførelsen af en antidumpingtold.

38 Det anførte må også gælde sagsøgeren, medmindre sagsøgeren godtgør, at selskabet på uafhængig måde træffer kommercielle beslutninger. De dokumenter, sagsøgeren har fremlagt i sagen, peger i den modsatte retning. Det fremgår herved navnlig af artikel 2 i sagsøgerens vedtægter, at selskabets formål i første række er at bringe udenlandsk valuta til Den Kinesiske Folkerepublik. Sagsøgeren udfører dermed sine opgaver inden for et socialistisk samfund, hvorimod selskabet ikke administreres ud fra markedsøkonomiske overvejelser.

39 Kommissionen har herudover gjort gældende, at sagsøgerens deltagelse i antidumpingproceduren ikke er tilstrækkelig til, at sagsøgeren kan indbringe et direkte søgsmål for Fællesskabets retsinstanser. Til støtte herfor henviser Kommissionen til kendelsen af 8. juli 1987 (sag 279/86, Sermes mod Kommissionen, Sml. s. 3109, præmis 19), hvori Domstolen heller ikke kunne tiltræde det sagsøgende selskabs argument om, at det havde deltaget i de forskellige faser af Kommissionens undersøgelse, og at søgsmålet derfor skulle realitetsbehandles, idet sondringen mellem en forordning og en beslutning kun kan gennemføres på grundlag af selve retsaktens beskaffenhed og de retsvirkninger, den har, men ikke på grundlag af de nærmere regler for dens udstedelse.

40 Rådet har gjort gældende, at selv om sagsøgeren måtte være et statsligt organ, ville sagsøgeren alligevel ikke være individuelt berørt, idet selskabet, således som det selv har erkendt, kun er en kommerciel mellemmand, der eksporterer produkter, som fremstilles af andre selskaber. Som mellemmand er sagsøgeren uafhængig, for så vidt selskabet ikke herved er bundet til en særlig producent. Det ville ikke tjene noget formål at pålægge antidumpingtold individuelt for virksomheder, der ikke i egentlig forstand er producenter-eksportører, da der ville være en risiko for omgåelse. Producenterne ville således straks benytte sig af den mellemmand, for hvilken der gjaldt den laveste told.

41 Endelig anfører Rådet, at sagen herudover må afvises, for så vidt sagsøgeren har nedlagt påstand om annullation af forordning nr. 3434/91 i dennes helhed, selv om der ved forordningen er indført en række forskellige antidumpingtoldforanstaltninger, navnlig antidumpingtold på importen af oxalsyre med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik og på importen af oxalsyre med oprindelse i Indien. Det fremgår herved af fast retspraksis, at en forordning, der pålægger en række virksomheder forskellig antidumpingtold, kun berører den enkelte af disse virksomheder individuelt i kraft af netop de bestemmelser, hvorved virksomheden pålægges en særlig antidumpingtold, og hvorved denne størrelse fastsættes (Domstolens dom af 10.3.1992, sag C-174/87, Ricoh mod Rådet, Sml. I, s. 1335). Sagsøgeren har end ikke subsidiært nedlagt påstand om annullation af forordningen i det omfang, sagsøgeren rammes af antidumpingtolden på importen af oxalsyre med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik.

42 Sagsøgeren har gjort gældende, at selskabet er umiddelbart og individuelt berørt af forordning nr. 3434/91. Sagsøgeren henviser herved til dommen af 21. februar 1984 (forenede sager 239/82 og 275/82, Allied Corporation m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 1005, præmis 12), hvori Domstolen fastslog, at retsakter om indførelse af antidumpingtold er i stand til umiddelbart og individuelt at berøre de producent- og eksportvirksomheder, der kan godtgøre, at det er dem selv, der er tale om i Kommissionens eller Rådets retsakter, eller som har været inddraget i de forudgående undersøgelser. Det er rigtigt, at de af den pågældende virksomhed forelagte oplysninger i den nævnte sag var blevet anvendt af Kommissionen og Rådet med henblik på fastlæggelsen af antidumpingtoldens størrelse, hvilket ikke er tilfældet i nærværende sag. Sagsøgeren blev dog under hele forløbet af proceduren af vedkommende embedsmænd i Kommissionen anset for part, ligesom baggrunden for sagen netop er, at Kommissionen og Rådet ikke ville anvende de af sagsøgeren

forelagte oplysninger. Det ville herved være uantageligt, såfremt fællesskabsinstitutionerne kunne drage fordel af en beslutning om ikke at ville anvende sådanne oplysninger i form af, at der ikke ville kunne ske nogen prøvelse ved den pågældende EF-retsinstans af den endelige retsakt, for hvilken denne beslutning har været afgørende.

43 Hvad angår det af Rådet anførte, hvorefter uafhængige kommercielle mellemmænd ikke berøres individuelt af antidumpingforordninger, gør sagsøgeren gældende, at noget sådant i forbindelse med en ordning, hvor producenterne og eksportørerne ikke er indbyrdes forbundne, ville indebære, at ingen erhvervsdrivende ville kunne anlægge sag ved Fællesskabets retsinstanser, bortset fra erhvervsdrivende, der er nævnt i den pågældende forordning, eller hvis oplysninger fællesskabsinstitutionerne har anvendt. Der gælder ikke noget sådant princip, hvilket da også fremgår af, at Rådet ikke til støtte for det anførte har henvist til noget fortilfælde.

44 Hvad angår det af Rådet anførte om, at sagsøgeren har nedlagt påstand om annullation af forordning nr. 3434/91 i dennes helhed, gør sagsøgeren gældende, at den ovenfor nævnte sag Ricoh mod Rådet, som Rådet har henvist til, angik nogle japanske selskaber, for hvilke Rådet havde truffet bestemmelse om antidumpingtold beregnet særskilt for de enkelte selskabers vedkommende. Det af Domstolen omtalte princip, hvorefter et selskab kun kan påstå annullation af bestemmelser, hvorved det pålægges en særlig antidumpingtold, er logisk og antageligt i forbindelse med en sag som den nævnte, hvorimod dette princip savner grundlag i et tilfælde, hvor en antidumpingtold berører selskaber i et land med planøkonomi som Den Kinesiske Folkerepublik. I tilfælde, hvor der har været spørgsmål om produkter med oprindelse i lande, der ikke har en markedsøkonomi, er antidumpingtolden næsten aldrig blevet beregnet og pålagt på individuel basis. Såfremt det princip, som Domstolen anvendte i sagen Ricoh mod Rådet, fandt anvendelse på selskaber i lande, der ikke har en markedsøkonomi, ville dette føre til det uantagelige resultat, at ingen af de pågældende selskaber ville kunne indbringe et direkte søgsmål for Fællesskabets retsinstanser. Ved sin påstand søger sagsøgeren alene opnået, at der træffes bestemmelse om en ændring af forordning nr. 3434/91 i det omfang, denne berører sagsøgeren.

Rettens bemærkninger

45 Det bemærkes indledningsvis, at selv om forordninger om antidumpingtold bedømt i forhold til EØF-traktatens artikel 173, stk. 2, efter deres art og rækkevidde er almengyldige, idet de finder anvendelse på de pågældende erhvervsdrivende i al almindelighed, kan det ikke udelukkes, at bestemmelserne berører visse erhvervsdrivende individuelt (jf. Domstolens dom af 16.5.1991, sag C-358/89, Extramet Industrie mod Rådet, Sml. I, s. 2501, præmis 13).

46 Det er således blevet fastslået, at retsakter om indførelse af antidumpingtold er i stand til umiddelbart og individuelt at berøre producent- og eksportvirksomheder, der kan godtgøre, at det er dem selv, der er tale om i Kommissionens eller Rådets retsakter, eller som har været inddraget i de forudgående undersøgelser (jf. Domstolens dom i sagen Allied Corporation m.fl. mod Kommissionen, a.st., præmis 12, af 23.5.1985, sag 53/83, Allied Corporation m.fl. mod Rådet, Sml. s. 1621, præmis 4, og i sagen Extramet Industrie mod Rådet, a.st., præmis 15), og, mere generelt, enhver erhvervsdrivende, som kan godtgøre at have visse egenskaber, som er særlige for ham, og som i forhold til den pågældende foranstaltning adskiller ham fra alle andre erhvervsdrivende (jf. dommen i sagen Extramet Industrie mod Rådet, a.st., præmis 16 og 17).

47 Det må herved fastslås, at sagsøgeren i vid udstrækning deltog i den forudgående undersøgelse. Navnlig udfyldte selskabet Kommissionens spørgeskema og fremsatte skriftlige bemærkninger. Herudover sendte sagsøgeren repræsentanter for at kunne varetage sine interesser under den høring, som Kommissionen afholdt med henblik herpå. Endelig førte sagsøgeren regelmæssigt en korrespondance med Kommissionen. Alle de pågældende oplysninger og argumenter blev endvidere registreret og vurderet af Kommissionen. Det må herefter være åbenbart, at sagsøgeren såvel efter egen opfattelse som efter Kommissionens opfattelse var deltager i den forudgående undersøgelse, og at selskabets stillingtagen blev vurderet af Kommissionen under den procedure, der førte til indførelsen af antidumpingtolden. I modsætning til, hvad Rådet har gjort gældende under den mundtlige forhandling, afsvækkes denne antagelse ikke af, at Kommissionen i sidste instans besluttede ikke at lægge de oplysninger til grund, som sagsøgeren havde forelagt, og som angår realiteten i sagen.

48 Det må herefter fastslås, at sagsøgeren, som forudsat i den ovennævnte retspraksis, var berørt af de forudgående undersøgelser. Dertil kommer, at sagsøgeren er den eneste kinesiske virksomhed, der deltog i undersøgelsen, hvilket støtter, at sagsøgeren i forhold til den foranstaltning, der blev resultatet af undersøgelsen, er i en særlig situation, som adskiller sagsøgeren fra alle andre erhvervsdrivende.

49 Følgelig må sagsøgeren anses for umiddelbart og individuelt berørt af forordning nr. 3434/91. Denne antagelse kan ikke afsvækkes af, at sagsøgeren i stævningen ikke udtrykkeligt har begrænset genstanden for søgsmålet til kun at omfatte forordning nr. 3434/91, for så vidt denne angår import af produkter med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik. Det bemærkes herved, at ingen af sagsøgerens anbringender og argumenter kan have nogen betydning for forordning nr. 3434/91, for så vidt denne angår import af produkter med oprindelse i Indien. Formålet med søgsmålet må herefter forudsætningsvis, men klart, alene antages at være en annullation af forordning nr. 3434/91, for så vidt sagsøgeren rammes af antidumpingtolden på importen af oxalsyre med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik.

50 Sagen må følgelig antages til realitetsbehandling.

Realiteten

51 Sagsøgeren har i det væsentlige fremsat tre anbringender. Ved det første anbringende gøres det gældende, at Kommissionen og Rådet har tilsidesat grundforordningens artikel 2, stk. 8, litra a), og artikel 7, stk. 7, litra b). Ved det andet anbringende gør sagsøgeren gældende, at der er sket en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 7, stk. 4, litra c), og handlet i strid med selskabets ret til kontradiktion. Med det tredje anbringende gøres det gældende, at Kommissionen og Rådet har tilsidesat grundforordningens artikel 4, stk. 1.

Første anbringende vedrørende tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 8, litra a), og artikel 7, stk. 7, litra b)

Parternes argumenter

52 I henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 8, litra a), er »eksportprisen den pris, der faktisk er betalt, eller som skal betales, for den vare, der sælges til eksport til Fællesskabet«. Grundforordningens artikel 7, stk. 7, litra b), bestemmer følgende: »Såfremt en af de berørte parter ... nægter at give adgang til de nødvendige oplysninger eller på anden måde undlader at stille sådanne til rådighed inden for en rimelig frist eller lægger væsentlige hindringer i vejen for undersøgelsen, kan foreløbige eller endelige, positive eller negative afgørelser træffes på grundlag af de tilgængelige oplysninger. Konstaterer Kommissionen, at berørte parter ... har meddelt urigtige eller vildledende oplysninger, kan den se bort fra sådanne oplysninger og afvise krav, der har tilknytning hertil.«

53 Sagsøgeren har gjort gældende, at den af selskabet afgivne besvarelse i forbindelse med Kommissionens spørgeskema indeholdt samtlige de fornødne oplysninger, herunder oplysninger om fakturaerne for afsætningen i løbet af den del af 1989, der var omfattet af undersøgelsen, idet det blev angivet, at der ikke havde været nogen afsætning i 1990. Følgelig burde Kommissionen og Rådet have fastlagt eksportprisen på grundlag af grundforordningens artikel 2, stk. 8, litra a), og ikke dennes artikel 7, stk. 7, litra b), der kun finder anvendelse, såfremt det pågældende selskab ikke samarbejder i tilstrækkeligt omfang under undersøgelsen.

54 Sagsøgeren anfører, at alle eksportører, der har deltaget i undersøgelsen, har krav på en individuel fastlæggelse på grundlag af netop deres eksportsalg. Den omstændighed, at Den Kinesiske Folkerepublik ikke har nogen markedsøkonomi, medfører ikke, at der ikke består en sådan ret. Kommissionen er således aldrig ved en retsakt udstedt af Rådet på grundlag af traktatens artikel 113 blevet bemyndiget til at føre en anden politik over for lande med planøkonomi, bortset fra hvad angår beregningen af den normale værdi, hvorved grundforordningens artikel 2, stk. 5, fastlægger et andet princip. Såfremt Kommissionen træffer bestemmelse på

ikke-individuel basis, kan dette medføre, at nogle eksportører bringes i en situation, der strider mod grundforordningens artikel 13, stk. 3, hvorefter den endelige antidumpingtold ikke må være højere end den fastlagte dumpingmargen.

55 Sagsøgeren gør herefter gældende, at de »tilgængelige oplysninger«, som Kommissionen og Rådet baserede sig på, dvs. oplysningerne i klagen, var unøjagtige og udtryk for en forud fastlagt opfattelse. Ud over oplysningerne fra sagsøgeren havde fællesskabsinstitutionerne fra flere kilder adgang til mere nøjagtige og objektive oplysninger end de i klagen indeholdte, nemlig statistiske oplysninger fra Eurostat, oplysninger fra en importør, Hunan Bremen, der havde tilbagesendt et spørgeskema rettet til importørerne, samt oplysninger fra en kunde, Metallurgie Hoboken Overpelt, der havde tilbagesendt det samme spørgeskema.

56 Rådet har gjort gældende, at spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgeren må anses for at have samarbejdet, er irrelevant, idet fællesskabsinstitutionerne under alle omstændigheder ikke kunne anvende oplysningerne fra sagsøgeren med henblik på fastlæggelsen af eksportprisen.

57 Det fremgår således af de statistiske oplysninger fra Eurostat, at der i 1990 var en betydelig eksport af oxalsyre fra Den Kinesiske Folkerepublik til Fællesskabet, og at denne eksport blev gennemført til væsentligt lavere priser end i 1989. Da sagsøgeren angiveligt ikke havde gennemført nogen eksport i 1990, og da ingen øvrige kinesiske eksportører havde tilbagesendt spørgeskemaet, havde fællesskabsinstitutionerne ingen anden mulighed end at fastlægge eksportprisen på grundlag af oplysninger fra en ikke-kinesisk kilde. Det må i øvrigt anses for sandsynligt, at mange eksportører besluttede ikke at tilbagesende spørgeskemaet, fordi de håbede, at fællesskabsinstitutionerne alene ville basere sig på svaret fra sagsøgeren. Det er herved tvivlsomt, om oplysningerne fra sagsøgeren var korrekte.

58 Hvad nærmere angår spørgsmålet om, hvilke oplysninger der burde anvendes, gør Rådet gældende, at fællesskabsinstitutionerne råder over et vidt skøn med hensyn til, hvilke oplysninger der skal anses for de »tilgængelige oplysninger«. Endvidere er ingen af de kilder, som sagsøgeren henviser til, troværdige. Prisangivelserne i de statistiske oplysninger fra Eurostat svarer ikke til de faktiske priser, således som det fremgår af den dokumentation, Kommissionen råder over. Oplysningerne fra Hunan Bremen er heller ikke repræsentative, da dette selskab kun har en enkelt kinesisk leverandør, idet denne sammen med selskabet udgør en fælles virksomhed. Hvad angår de priser, der blev oplyst af Metallurgie Hoboken Overpelt kan disse heller ikke anses for eksportpriser, da dette selskab ikke køber direkte fra de kinesiske eksportører, men fra andre importører i Fællesskabet.

59 Kommissionen har i første række gjort gældende, at der kun var meget lidt grundlag for at henholde sig til sagsøgerens oplysninger i forbindelse med spørgeskemaet, når henses til, at dette svar på en lang række punkter var selvmodsigende. Kommissionen henviser herved nærmere til indholdet af sin skrivelse af 8. november 1991.

60 For det andet har Kommissionen fremlagt nogle yderligere talangivelser, der støtter det af Rådet anførte om, at oplysningerne fra sagsøgeren ikke var repræsentative. I undersøgelsesperioden eksporterede kinesiske selskaber 3 505 tons oxalsyre til Fællesskabet. Ifølge sagsøgerens egne oplysninger eksporterede sagsøgeren kun 500 tons. Det er herved ikke muligt at foretage beregninger på grundlag af en så lille del af den samlede mængde.

61 Hvad endelig angår spørgsmålet om, hvilken kilde der burde anvendes, anfører Kommissionen ud over at henvise til Rådets argumenter, at talangivelserne i de statistiske oplysninger fra Eurostat vedrørende værdien af den pågældende oxalsyre ikke kunne anvendes, da disse angivelser også dækkede over andre produkter end oxalsyre.

Rettens bemærkninger

62 Det bemærkes indledningsvis, at Kommissionen fremsendte et spørgeskema til samtlige de kinesiske eksportører af oxalsyre, der var opført i den fortegnelse, som Kommissionen havde indhentet fra det kinesiske handelskammer for importører og eksportører af metaller, mineraler og kemiske produkter, og at det kun var sagsøgeren, der tilbagesendte et udfyldt spørgeskema til Kommissionen.

63 Det bemærkes herefter, at sagsøgerens eksport i løbet af undersøgelsesperioden, der blev angivet i selskabets svar i forbindelse med spørgeskemaet, kun havde et begrænset omfang i forhold til den samlede eksport, der blev gennemført af kinesiske virksomheder i samme periode. Sagsøgeren angav således at have eksporteret 500 tons til Fællesskabet i den del af 1989, der var omfattet af undersøgelsesperioden, hvorimod selskabet oplyste, at det ikke havde haft nogen eksport i 1990. Når henses til, at den samlede kinesiske eksportmængde i undersøgelsesperioden androg flere tusinde tons, finder Retten, at de af sagsøgeren forelagte oplysninger ikke var tilstrækkeligt repræsentative til, at fællesskabsinstitutionerne på dette grundlag kunne anlægge et realistisk skøn.

64 I betragtning af, at samtlige kinesiske eksportører, bortset fra sagsøgeren, nægtede at samarbejde i forbindelse med undersøgelsen, og når henses til den manglende repræsentativitet af de af sagsøgeren forelagte oplysninger, finder Retten, at det var med føje, at fællesskabsinstitutionerne anvendte bestemmelsen i grundforordningens artikel 7, stk. 7, litra b), og anlagde en vurdering udelukkende på grundlag af de oplysninger, der realistisk kunne anvendes. Det fremgår herudover af de nævnte forhold, at fællesskabsinstitutionerne ikke kunne beregne og indføre en antidumpingtold individuelt for hver kinesisk eksportør. Selv om det antages, at det havde været muligt at fastsætte en individuel antidumpingtold for sagsøgerens vedkommende, var det som følge af risikoen for omgåelse ikke muligt i den anfægtede forordning samtidig at træffe bestemmelse om en individuel antidumpingtold for sagsøgerens vedkommende og om en anden og højere antidumpingtold for samtlige øvrige kinesiske eksportørers vedkommende.

65 Hvad herefter nærmere angår spørgsmålet om oplysninger fra ikke-kinesiske kilder findes fællesskabsinstitutionerne ikke at have gjort sig skyldig i en åbenbar fejlvurdering ved at antage, at der ikke kunne anlægges realistiske vurderinger på grundlag af de statistiske oplysninger fra Eurostat og oplysningerne fra Hunan Bremen og Metallurgie Hoboken Overpelt. Det bemærkes herved, at fællesskabsinstitutionerne nærmere undersøgte de nævnte statistiske oplysninger og oplysningerne fra de nævnte to selskaber og fastslog dels, at de statistiske oplysninger ikke indeholdt selvstændige talangivelser for det pågældende produkt og endvidere ikke afspejlede købspriserne hos de kinesiske eksportører, men videresalgspriserne i Fællesskabet, dels at oplysningerne fra Hunan Bremen og Metallurgie Hoboken Overpelt ikke angik direkte transaktioner med kinesiske eksportører. Under disse omstændigheder kunne fællesskabsinstitutionerne med rette lægge til grund, at oplysningerne i klagen var de eneste »tilgængelige oplysninger«, jf. grundforordningens artikel 7, stk. 7, litra b).

66 Det må følgelig fastslås, at fællesskabsinstitutionerne ved at basere deres beregninger på oplysningerne fra den klagende virksomhed og ikke på sagsøgerens besvarelse i forbindelse med spørgeskemaet og de hertil knyttede fakturaer hverken tilsidesatte grundforordningens artikel 2, stk. 8, litra a), eller artikel 7, stk. 7, litra b).

67 Det første anbringende må herefter forkastes.

Andet anbringende vedrørende tilsidesættelse af grundforordningens artikel 7, stk. 4, litra c), og af sagsøgerens ret til kontradiktion

Parternes argumenter

68 I henhold til grundforordningens artikel 7, stk. 4, litra b), kan »eksportører ... af den vare, der er omfattet af undersøgelsen ... anmode om at blive underrettet om

de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke det påtænkes at anbefale pålæggelse af endelig told ...« Ifølge artikel 7, stk. 4, litra c), nr. i), underlitra aa), skal anmodninger om oplysninger forelægges skriftligt for Kommissionen. Endvidere indeholder artikel 7, stk. 4, litra c), nr. i), underlitra cc), bestemmelse om, at anmodninger om oplysninger i tilfælde, hvor der er pålagt en midlertidig told, skal være modtaget senest en måned efter offentliggørelsen af en sådan tolds indførelse. Endelig fastlægger artikel 7, stk. 4, litra c), nr. ii) og iii), regler om, hvorledes Kommissionen skal give de pågældende oplysninger, og om fristen herfor.

69 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen ved at afslå at give nogen oplysninger vedrørende beregningen af margenen i forbindelse med den midlertidige antidumpingtold har tilsidesat de nævnte bestemmelser i grundforordningen. Sagsøgeren henviser herved til Domstolens dom af 27. juni 1991 (sag C-49/88, Al-Jubail Fertilizer og Saudi Arabian Fertilizer mod Rådet, Sml. I, s. 3187, præmis 15, 16 og 17), hvori Domstolen fastslog, at der »med henblik på fortolkningen af grundforordningens artikel 7, stk. 4, [bl. a.] skal ... tages hensyn til de krav, der følger af overholdelsen af kontradiktionsprincippet, hvis grundlæggende karakter Domstolen har fastslået adskillige gange«.

70 På trods af, at sagsøgeren anmodede herom, fik selskabet ikke meddelt nogen oplysninger, hverken vedrørende eksportprisen eller vedrørende den normale værdi, hvorfor det i realiteten var umuligt for sagsøgeren at fremføre noget bevis med henblik på på formålstjenlig måde at varetage sine interesser.

71 Hvad angår spørgsmålet om den for anmodninger om oplysninger gældende frist, der er på en måned fra tidspunktet for offentliggørelsen af indførelsen af den midlertidige antidumpingtold, er det urealistisk at gå ud fra, at kinesiske selskaber rent faktisk får kendskab til en fællesskabsretlig retsakt på tidspunktet for dennes offentliggørelse.

72 Rådet har gjort gældende, at hensynet til, at det pågældende selskab skal kunne varetage sine interesser, må afvejes i forhold til fællesskabsinstitutionernes interesse i at gennemføre antidumpingprocedurer på effektiv måde og i, at disse kan afsluttes

inden for rimelige frister. Den i henhold til grundforordningens artikel 7, stk. 4, litra c), nr. i), underlitra cc), gældende frist må anses for et formkrav, der netop har til formål at sikre, at procedurerne afsluttes inden for en rimelig frist.

73 Rådet anfører endvidere, at de af sagsøgeren forlangte oplysninger ikke kunne gives, da de var fortrolige.

74 I replikken har sagsøgeren bekræftet, at selskabets anmodning om oplysninger blev fremsat efter udløbet af fristen i henhold til grundforordningens artikel 7, stk. 4, litra c), nr. i), underlitra cc). Kommissionen burde dog allerede af billighedsgrunde have meddelt sagsøgeren de pågældende oplysninger, navnlig når henses til den store geografiske afstand, som gør det vanskeligt at overholde korte frister.

Rettens bemærkninger

75 Det bemærkes, at det fremgår af fast retspraksis, at kravene i henhold til princippet om retten til kontradiktion er overholdt, når den pågældende virksomhed under en administrativ procedure har haft mulighed for at give udtryk for sin stillingtagen til, om de fremførte faktiske forhold og andre omstændigheder virkelig foreligger, og hvilken betydning de da har, og i givet fald til de dokumenter, der lægges vægt på (jf. f. eks. Domstolens dom af 13.2.1979, sag 85/76, Hoffmann-La Roche mod Kommissionen, Sml. s. 461, præmis 11, af 7.5.1991, sag C-69/89, Nakajima mod Rådet, Sml. I, s. 2069, præmis 108, og Rettens domme af 29.6.1995, sag T-30/91, Solvay mod Kommissionen, Sml. II, s. 1775, præmis 59, og sag T-36/91, ICI mod Kommissionen, Sml. II, s. 1847, præmis 69).

76 Det fremgår herved af sagens akter, at sagsøgeren fik mulighed for at give udtryk for sin stillingtagen. Navnlig fastlagde artikel 3 i forordningen om midlertidig told bestemmelse om, at de berørte parter inden for en måned fra tidspunktet for forordningens ikrafttrædelse, dvs. den 2. juni 1991, kunne tilkendegive deres mening skriftligt og anmode Kommissionen om at blive hørt mundtligt.

77 Hvad angår sagsøgerens anmodning til Kommissionen om oplysninger vedrørende beregningen af margenen i forbindelse med den midlertidige told bemærkes, at sagsøgeren efter indførelsen af den midlertidige told på importen af oxalsyre med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik først tog fornyet kontakt med Kommissionen den 8. juli 1991, dvs. efter udløbet af den i artikel 3 i forordningen om midlertidig told fastsatte frist for at fremsætte bemærkninger og af fristen i henhold til grundforordningens artikel 7, stk. 4, litra c), nr. i), underlitra cc), for at fremsætte anmodninger om oplysninger. Under disse omstændigheder kan en virksomhed ikke med føje gøre gældende, at Kommissionen har tilsidesat grundforordningens artikel 7, stk. 4, litra c) (jf. dommen i sagen Nakajima mod Rådet, a.st., præmis 112).

78 Det andet anbringende må herefter ligeledes forkastes.

Tredje anbringende vedrørende tilsidesættelse af grundforordningens artikel 4, stk. 1

Parternes argumenter

79 Grundforordningens artikel 4, stk. 1, bestemmer: »En konstatering af, om der foreligger skade, foretages kun, såfremt dumpingimporten eller den subsidierede import gennem virkningerne af dumping eller subsidier forvolder skade, dvs. faktisk forvolder eller truer med at forvolde væsentlig skade for en erhvervsgren i Fællesskabet eller i væsentlig grad forsinker oprettelsen af en sådan erhvervsgren ...«

80 Sagsøgeren har gjort gældende, at det savner grundlag, når Kommissionen og Rådet har antaget, at importen af oxalsyre med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik har forvoldt DAVSA en skade som angivet. Til støtte herfor anfører sagsøgeren for det første, at fællesskabsinstitutionerne ekstrapolerede ud fra talangivelserne i de statistiske oplysninger fra Eurostat vedrørende de første otte måneder af 1990, selv om der på tidspunktet for indførelsen af den endelige antidumping-

told forelå statistiske oplysninger fra Eurostat med talangivelser for hele 1990, hvorefter der havde været et større fald i eksporten fra Kina. Endvidere anførte Kommissionen i sin skrivelse af 20. september 1991, at »skaden alene fastlægges i henseende til den del af erhvervsgrenen i Fællesskabet, der har indgivet klage, og ikke i henseende til hele denne erhvervsgren«. Denne præcisering fra Kommissionens side rejser alvorlig tvivl om, hvorvidt årsagssammenhængen er blevet fastlagt nøjagtigt, idet klageren kun repræsenterer 20,8% af den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet og kun har en europæisk markedsandel på 8,5%, mens klagerens to største konkurrenter, selskaberne Hoechst og Rhône-Poulenc, ikke indgav klage. I virkeligheden skyldes den af DAVSA lidte skade i det væsentlige den meget store stigning i Hoechst France's afsætning.

81 Det må på dette grundlag antages, at Kommissionen har misbrugt den skønsmæssige beføjelse, som den er tillagt med henblik på fastlæggelsen af årsagssammenhængen.

82 Rådet har gjort gældende, at importen af oxalsyre med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik faldt i løbet af undersøgelsesperioden, men at forholdet er det, at forbruget i Fællesskabet af oxalsyre faldt endnu mere i løbet af denne periode. Under disse omstændigheder kunne fællesskabsinstitutionerne med føje antage, at de kinesiske eksportører i undersøgelsesperioden havde været i stand til at opnå en stigende markedsandel i Fællesskabet. Endvidere fastslog fællesskabsinstitutionerne, at de kinesiske eksportører samtidig solgte til priser, der var udtryk for underbud, således at erhvervsgrenen i Fællesskabet var nødsaget til at sælge med tab.

83 Det er rigtigt, at fællesskabsinstitutionerne ekstrapolerede ud fra talangivelserne for de første otte måneder af 1990, således at disse var grundlag for angivelserne for hele året. Dette var alene for at kunne sammenligne resultaterne heraf med resultaterne fra andre år. Under alle omstændigheder skulle der ikke tages hensyn

til angivelserne for de sidste fire måneder af 1990, da disse måneder ikke var omfattet af undersøgelsesperioden. Fællesskabsinstitutionerne kan ikke tage hensyn til omstændigheder, der indtræffer efter undersøgelsesperioder, idet de i så fald hele tiden ville skulle tage deres vurderinger vedrørende spørgsmålene om dumping, skade og årsagssammenhæng op til fornyet overvejelse. Af samme grund kunne fællesskabsinstitutionerne ikke basere deres vurderinger på de statistiske oplysninger fra Eurostat, der omfattede angivelser for hele 1990.

84 Endelig gør Rådet gældende, at fællesskabsinstitutionerne nøje undersøgte, hvorvidt Hoechst's og Rhône-Poulenc's virksomhed havde bidraget til den af DAVSA lidte skade, og at de anførte deres vurdering af dette spørgsmål i henholdsvis 40. betragtning til forordningen om midlertidig told og 22. betragtning til forordningen om endelig told. Kommissionen redegjorde endvidere over for sagsøgeren for baggrunden for denne vurdering i sine skrivelser af 20. september og 11. oktober 1991. Sagsøgeren har misforstået de oplysninger om Hoechst's afsætning og produktion, der var indeholdt i den ikke-fortrolige udgave af Hoechst's besvarelse i forbindelse med spørgeskemaet. Sagsøgeren mente således, at de af Hoechst meddelte talangivelser omfattede året 1990, mens de i realiteten omfattede de 17 måneder, som undersøgelsesperioden udgjorde. I virkeligheden fremgår det af angivelserne, at Hoechst's afsætning faldt, mens selskabets produktion steg meget svagt.

85 Hvad angår spørgsmålet om DAVSA's betydning var selskabets markedsandel i undersøgelsesperioden 16%. Kommissionen har i et svar på et skriftligt spørgsmål fra Retten nærmere angivet, at DAVSA repræsenterede 35% af den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet.

Rettens bemærkninger

86 Det bemærkes indledningsvis, at Rådet og Kommissionen ved fastlæggelsen af skaden i henhold til grundforordningens artikel 4, stk. 1, er forpligtet til at undersøge, om den skade, de ønsker at gøre gældende, rent faktisk skyldes dumpingimporten,

og til at se bort fra enhver skade, der skyldes andre faktorer, herunder især den skade, der eventuelt må tilskrives fællesskabsproducenternes egen adfærd (jf. Domstolens dom af 11.6.1992, sag C-358/89, Extramet Industrie mod Rådet, Sml. I, s. 3813, præmis 15 og 16).

87 Det fremgår herved af 40. betragtning til forordningen om midlertidig told og af 22. betragtning til den omtvistede forordning, at fællesskabsinstitutionerne i hvert fald tog hensyn til den virksomhed, der i undersøgelsesperioden blev udøvet af producenterne i Fællesskabet. Det bekræftes endvidere af Hoechst France's besvarelse i forbindelse med det spørgeskema, som Kommissionen fremsendte til producenterne i Fællesskabet, at dette selskabs afsætning og produktion af oxalsyre ikke steg væsentligt i løbet af undersøgelsesperioden. Hvad angår Hoechst's afsætning af selskabets egen produktion inden for Fællesskabet skete der endog et relativt fald, fra 160 tons i 1988 til 190 tons i de 17 måneder, undersøgelsesperioden omfattede. Disse oplysninger imødegår rigtigheden af det af sagsøgeren anførte, hvorefter den af klageren lidte skade i det væsentlige skyldtes en stigning i Hoechst France's virksomhed.

88 Hvad herefter angår den ekstrapolering, der er omhandlet i 19., 20., 25., 26., 27., 33. og 37. betragtning til forordningen om midlertidig told, og som i øvrigt er gentaget i den omtvistede forordning, må det for det første fastslås, at denne fremgangsmåde alene har til formål at skabe grundlag for en fremlæggelse af og sammenligning mellem de pågældende talangivelser på årsbasis, og at fremgangsmåden ikke bevirker, at de beregninger, der foretages på grundlag af oplysninger vedrørende undersøgelsesperioden, bliver unøjagtige. Det kan i denne forbindelse ikke bebrejdes fællesskabsinstitutionerne, at de ikke anvendte de faktiske tal for de sidste fire måneder af 1990. Det bemærkes herved, at det ikke kan påhvile fællesskabsinstitutionerne i beregningerne at inddrage oplysninger vedrørende en periode, der ligger efter undersøgelsesperioden, medmindre det fremgår af de pågældende oplysninger, at der er sket en ny udvikling, som gør det åbenbart, at

den påtænkte indførelse af antidumpingtold ikke er på sin plads. I den foreliggende sag er det ikke blevet godtgjort, at der skete en udvikling af så stor betydning i løbet af de fire måneder, der fulgte efter undersøgelsesperioden.

89 Endelig savner det grundlag for sagsøgeren at gøre gældende, at fællesskabsinstitutionerne fastlagde skaden alene i henseende til den del af den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet, der havde indgivet klage, og ikke i henseende til samtlige producenter i Fællesskabet. Det bemærkes herved, at indholdet af begrebet »erhvervsgren i Fællesskabet« i grundforordningens artikel 4, stk. 1, er nærmere fastlagt i artikel 4, stk. 5, idet begrebet skal forstås som »samtlige fællesskabsproducenter ... eller de af dem, hvis samlede produktion af de pågældende varer udgør en betydelig del af den samlede fællesskabsproduktion«. Som parterne har anført under den mundtlige forhandling, kan udtrykket »betydelig del« ikke fortolkes således, at det er en forudsætning, at der er tale om en andel på 50% eller mere, idet det snarere må forudsættes, at der er tale om en andel på 25% eller mere. Det fremgår herved af den oversigt over produktionen i Fællesskabet af oxalsyre, som er vedlagt Kommissionens svar på Rettens skriftlige spørgsmål, at den klagende virksomhed i undersøgelsesperioden fremstillede 35% af den samlede produktion af oxalsyre i Fællesskabet. Fællesskabsinstitutionerne var på denne baggrund berettiget til at fastlægge skaden, og dermed årsagssammenhængen, alene i henseende til den del af den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet, der havde indgivet klage.

90 Det må herefter fastslås, at det ikke ved nogen af sagsøgerens argumenter er blevet godtgjort, at den af fællesskabsinstitutionerne i forbindelse med den omtvistede forordning anlagte vurdering er behæftet med nogen faktiske eller retlige fejl.

91 Følgelig må det tredje anbringende forkastes.

92 Rådet må herefter frifindes.

Sagens omkostninger

93 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, såfremt der er nedlagt påstand herom. Sagsøgeren har tabt sagen og bør derfor dømmes til at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Første Udvidede Afdeling)

1) Rådet for Den Europæiske Union frifindes.

2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

Saggio Bellamy Kalogeropoulos

Tiili Moura Ramos

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 11. juli 1996.

H. Jung A. Saggio

Justitssekretær Præsident